

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 3 /2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Ιωάννη Ευαγγελάτο, Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίσθηκε από τη Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Χανίων Πρόεδρο Πρωτοδικών και τη Γραμματέα Νίκη Αντωνιάδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Δεκεμβρίου 2012 για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) [redacted]

2) [redacted], 3) [redacted]

[redacted], 4) [redacted]

και 5) [redacted]

[redacted], κατοίκων Χανίων, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Μιχαήλ Μετζιδάκη.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) [redacted],

αγνώστου διαμονής, 2) [redacted]

[redacted], αγνώστου διαμονής, 3) [redacted]

[redacted], αγνώστου διαμονής, 4) [redacted]

[redacted], αγνώστου διαμονής και 5) [redacted]

[redacted], αγνώστου διαμονής, οι οποίοι δεν εμφανίστηκαν κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το πινάκιο, ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 5-4-2012 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 248/2012 αγωγή τους, η οποία προσδιορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις που κατέθεσε.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις υπ' αριθμ. 5359γ/18-4-2012, 5643γ/26-6-2012, 5360γ/18-4-2012, 5357γ/18-4-2012 και 5644γ/26-6-2012 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Χανίων, που προσκομίζονται νόμιμα με επίκληση από τους ενάγοντες, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Χανίων, από δε τα προσκομιζόμενα με επίκληση από τον ενάγοντα φύλλα των εφημερίδων της 21^{ης} Απριλίου 2012 αντίστοιχα, προκύπτει ότι περίληψη του ανωτέρω δικογράφου δημοσιεύθηκε νόμιμα σε αυτές (άρθρα 134 παρ. 1, 135, 136, 228 και 230 ΚΠολΔ). Συνεπώς, οι εναγόμενοι, που τυγχάνουν αγνώστου διαμονής και δεν εμφανίσθηκαν στην παραπάνω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά του οικείου πινακίου, πρέπει να δικασθούν ερήμην (άρθρο 271 παρ.1 και 2 εδ.β' του ΚΠολΔ, όπως ισχύει δυνάμει του ν. 3994/2011).

2ο φύλλο της υπ' αριθμ. 3 /2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

Το δικαίωμα του πολίτη για παροχή έννομης προστασίας από τα Δικαστήρια αποτελεί θεμελιώδες συνταγματικό δικαίωμα (άρθρο 20 παρ.1 Συντάγματος), το οποίο κατοχυρώνεται και από την κυρωθείσα με το ν.δ. 53/1974 Ευρωπαϊκή Σύμβαση της Ρώμης του 1950 για τα δικαιώματα του ανθρώπου (ΕΣΔΑ άρθρα 6 και 13) και αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κράτους δικαίου. Ο ουσιαστικός νόμος καθορίζει τις ειδικότερες προϋποθέσεις για την άσκηση του δικαιώματος προσφυγής στη Δικαιοσύνη θεσπίζοντας δικονομικές προϋποθέσεις, δαπανήματα και γενικότερα διατυπώσεις για την πρόοδο της δίκης, πλην όμως, ο κοινός νομοθέτης δεν έχει απεριόριστη εξουσία προσδιορισμού των προϋποθέσεων αυτών. Οι ρυθμίσεις του ουσιαστικού νόμου πρέπει να συνάπτονται προς τη λειτουργία των Δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της Δικαιοσύνης και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να θέτουν αδικαιολόγητους δικονομικούς φραγμούς στην παροχή εννόμου προστασίας από τα Δικαστήρια, οι οποίοι ισοδυναμούν με κατάργηση, άμεση ή έμμεση, του σχετικού δικαιώματος, άλλως οι ρυθμίσεις αυτές είναι προδήλως αντισυνταγματικές και αντίκεινται στο άρθρο 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ. Επιπλέον, η επιβολή φορολογικού βάρους με τη μορφή του τέλους δικαστικού ενσήμου μόνο στις καταψηφιστικές αγωγές δεν συνιστούσε στέρηση του δικαιώματος αυτού καθώς συναρτάτο με την εκτελεστότητα της απόφασης και όχι με την προσφυγή στη Δικαιοσύνη, δεδομένου ότι το δικαίωμα προσφυγής στη Δικαιοσύνη προστατευόταν επαρκώς με δυνατότητα άσκησης αναγνωριστικής αγωγής. Η διαφορετική αντιμετώπιση της καταψηφιστικής από την αναγνωριστική αγωγή στο θέμα του δικαστικού

ενσήμου, είχε επαρκή δικαιολογητική εξήγηση, καθώς οι αποφάσεις επί καταψηφιστικών αγωγών είναι το δίχως άλλο εκτελεστές, ενώ οι αποφάσεις επί των αναγνωριστικών αγωγών δεν είναι εκτελεστές, το δε Δημόσιο δεν στερείται του αναλογούντος δικαστικού ενσήμου που καταβάλλεται όταν η αναγνωριστική απόφαση γίνει, με τους όρους που στο νόμο προβλέπονται, εκτελεστή. Η επέκταση του δικαστικού ενσήμου, όμως, και στις αναγνωριστικές αγωγές και μάλιστα πλέον σε ποσοστό διπλάσιο από αυτό που ίσχυε μέχρι σήμερα (άρθρο 6^ο του ν. 4093/2012), σημαίνει ότι πλέον καθίσταται οικονομική προϋπόθεση του παραδεκτού της παράστασης του διαδίκου, γεγονός προδήλως αντισυνταγματικό, καθώς, καθιστώντας δυσβάσταχτη οικονομικά την προσφυγή στη Δικαιοσύνη, περιορίζει και σε πολλές περιπτώσεις στερεί το συνταγματικό δικαίωμα παροχής δικαστικής προστασίας. Στα πλαίσια αυτά, ο Άρειος Πάγος με την υπ αριθμ. 675/2010 απόφασή του, έκρινε ότι η υποχρέωση καταβολής αναλογικού τέλους δικαστικού ενσήμου στις καταψηφιστικές αγωγές δεν αναιρεί το ατομικό δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας του διαδίκου «λαμβάνομένου υπόψη ότι το εν λόγω δικαίωμα ικανοποιητικά προστατεύεται με την άσκηση αναγνωριστικού χαρακτήρα αγωγής». Είναι προφανές ότι η νομική παραδοχή του Αρείου Πάγου περί της συνταγματικότητας του δικαστικού ενσήμου προϋπέθετε την απωλεσθείσα πλέον δυνατότητα του πολίτη να προσφύγει στα Δικαστήρια με αναγνωριστική αγωγή, η άσκηση της οποίας χωρίς υποχρέωση καταβολής δικαστικού ενσήμου προστατεύει ικανοποιητικά το συνταγματικό δικαίωμα παροχής εννόμου προστασίας. Με την αιτιολογική έκθεση επί του σχεδίου νόμου για το άρθρο 70 φέρεται ως σκοπός της νέας διάταξης η αύξηση των δημοσίων εσόδων, πρόβλεψη που αποτυπώνεται και

3ο φύλλο της υπ' αριθμ. 3 /2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

στην σχετική Έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους επί του σχεδίου νόμου. Πλην όμως, σύμφωνα και με τον έντονο νομικό προβληματισμό που διατύπωσε η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής με την έκθεσή της επί του συγκεκριμένου νομοσχεδίου και κατά την πάγια νομολογία του ΣτΕ, η επίκληση αμιγώς ταμειακών αναγκών του Δημοσίου χωρίς σύνδεση με τη λειτουργία των Δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της Δικαιοσύνης, δεν είναι συνταγματικώς ανεκτή για τη θέσπιση προϋποθέσεων για την παροχή δικαστικής προστασίας. Αντίστοιχη είναι και η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), κατά την οποία μόνο το δημοσιονομικό συμφέρον του Δημοσίου δεν μπορεί να αφομοιωθεί συλλήβδην σε ένα γενικότερο δημόσιο συμφέρον, το οποίο θα δικαιολογούσε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση την παραβίαση των δικαιωμάτων του πολίτη. Άλλωστε, η υποχρεωτική επιβολή δικαστικού ενσήμου σε όλες τις αγωγές που έχουν περιουσιακό αντικείμενο ή είναι χρηματικά αποτιμητές δεν συνδέεται με τη λειτουργία των Δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της Δικαιοσύνης, ούτε μπορεί να δικαιολογηθεί επαρκώς από τις ταμειακές ανάγκες του δημοσίου από την «κίνητοποίηση ενός πολυδάπανου δημόσιου μηχανισμού», όπως αναφέρεται στη σχετική αιτιολογική έκθεση. Πρώτον, διότι το λειτουργικό κόστος της Δικαιοσύνης όχι μόνο δεν έχει αυξηθεί, αλλά αντίθετα έχει περιοριστεί κατά πολύ (όμοια και Γνωμοδότηση Κ. Χρυσόγονου- Α. Καΐδατζή, για τη συνταγματικότητα του σχεδίου νόμου «Έγκριση μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2013-2016» παρ. Γ 7). Δεύτερον, διότι η

Δικαιοσύνη δεν αποτελεί «μηχανισμό», όπως εσφαλμένα αναφέρεται στην ως άνω αιτιολογική έκθεση, αλλά αποτελεί δημόσια λειτουργία, συνταγματικά κατοχυρωμένη και χρηματοδοτούμενη από το δημόσιο προϋπολογισμό και δεν λειτουργεί με βάση την αρχή της ανταποδοτικότητας. Τρίτον, διότι θα έπρεπε με την ίδια λογική το σχετικό τέλος να επεκταθεί σε όλες τις αγωγές και όχι μόνο στις χρηματικά αποτιμητές, καθώς οι λοιπές αγωγές κινητοποιούν τον ίδιο πολυδάπανο «μηχανισμό» κατά την έκφραση της αιτιολογικής έκθεσης. Φαίνεται, αντίθετα, ότι η ρύθμιση αποκτά αποτρεπτικό, καταρχήν, και, στη συνέχεια, κυρωτικό χαρακτήρα, ειδικά για τις χρηματικά αποτιμητές αγωγές, καθώς, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση, με την επέκταση του δικαστικού ενσήμου και στις αναγνωριστικές αγωγές επιδιώκεται «να αποτραπεί η συζήτηση προπετών και αβασίμων αγωγών». Ο πολίτης, για λόγους καθαρά εισπρακτικούς, στερείται του δικαιώματος να προσφύγει στη Δικαιοσύνη χωρίς να καταβάλει δικαστικό ένσημο για να εμποδίσει την παραγραφή του δικαιώματός του, να άρει υφιστάμενη αβεβαιότητα περί της ύπαρξης του δικαιώματος ή της έκτασής του, να εκδώσει αναγνωριστική απόφαση, όταν υπάρχει αμφιβολία για τη φερεγγυότητα του οφειλέτη και για τη δυνατότητα εκτέλεσης της απόφασης, να προστατεύσει το εμπράγματο δικαίωμά του από την ανακριβή πρώτη εγγραφή με την οποία αμφισβητείται ολικά ή μερικά το δικαίωμά που έχει επί ενός κτηματογραφημένου ακινήτου, χωρίς βεβαίως όλα αυτά να μπορούν να θεωρηθούν προπετείς και αβάσιμες αγωγές. Ειδικά στην τελευταία περίπτωση των κτηματολογικών αγωγών, είναι σύνηθες οι εναγόμενοι να συνομολογούν ή να αποδέχονται την αγωγή, αφού δεν υφίσταται εν τοις πράγμασι αμφισβήτηση σχετικά με το ιδιοκτησιακό καθεστώς των ακινήτων

4ο φύλλο της υπ' αριθμ. 3 /2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

των διαδικών και η όποια αμφισβήτηση ανακύπτει τυπικά κατά την κτηματογράφηση εξ-αφορμής πράξεων του ΟΚΧΕ. Άλλωστε, κατά το Σύνταγμα, μόνο τα αρμόδια Δικαστήρια και ουδείς άλλος, και βεβαίως όχι προκαταβολικά, μπορεί να κρίνει αν οι αγωγές είναι πράγματι προπτεείς και αβάσιμες, προβλέπονται δε στον ΚΠολΔ επαρκείς ποινές (άρθρο 205) και κυρώσεις (άρθρα 178-179, περί δικαστικής δαπάνης) για τις περιπτώσεις τέτοιων αγωγών, ώστε να μην χρειάζονται άλλες και σε καμία περίπτωση το δικαστικό ένσημο δεν μπορεί να αποτελέσει τέτοιου είδους κύρωση. Επιπλέον, ακόμη και αν ήθελε υποθεθεί ότι λαμβάνεται υπόψη το δικαστικό ένσημο στον υπολογισμό της επιδικαζόμενης δικαστικής δαπάνης, το γεγονός αυτό αφορά στο χρόνο μετά την παροχή δικαστικής προστασίας και δεν εξισορροπεί τα εμπόδια που τίθενται στον πολίτη κατά το χρόνο προσφυγής του στη Δικαιοσύνη. Συνεπώς, η υποχρεωτική προσκομιδή δικαστικού ενσήμου στις αναγνωριστικές αγωγές και μάλιστα τέτοιου ύψους, ως προϋπόθεση προσφυγής στη Δικαιοσύνη, αποτελεί συνταγματικά ανεπίτρεπτο περιορισμό που παρεμποδίζει την ανοιχτή πρόσβαση κάθε πολίτη στη Δικαιοσύνη και ισόδυναμεί με έμμεση κατάργηση του προστατευόμενου και από την ΕΣΔΑ δικαιώματος παροχής εννόμου προστασίας, καθώς προσβάλλει την ίδια την υπόσταση του δικαιώματος (Ολ. ΣΤΕ 601/2012 ΝΟΒ 2012.376, Ολ. ΣΤΕ 3087/2011, Ολ. Ελ. Συν 2006/2008 Α Δημοσίευση Νόμος, Ολ. ΣΤΕ 647/2004 ΔΕΕ 2004.821, ΑΕΔ 33/1995 Δνη 1995.571, ΕΔΔΑ της 28-10-1998, Ait Mououb κατά Γαλλίας, της 15-2-2000 GarciaManipardo κατά Ισπανίας, της 19-5-2001 Kreuz κατά Πολωνίας,

Απόφαση ΕΔΔΑ της 24-5-2006 επί της υπόθεσης Λιακόπουλου κατά Ελλάδος στην προσφυγή υπ αριθμ. 20627/2004, σχόλιο Κ.Μπέη κάτωθι της ΑΠ 9/2002 σε Δίκη 2002.686, Εφετείο Πειραιά 55/2009, Δίκη 2009.246 με σχόλιο Κ.Μπέη).

Στην προκείμενη περίπτωση με την κρινόμενη αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι το έτος 1990 αγόρασαν από τους εναγόμενους άτυπα και τους παραδόθηκε η νομή σε ποσοστό 4/24 εξ αδιαίρετου στους τρεις πρώτους ενάγοντες και σε ποσοστό 6/24 εξ αδιαίρετου στον καθένα από τους τέταρτο και πέμπτο, των περιγραφομένων αναλυτικά στην αγωγή τριών οριζόντιων ιδιοκτησιών, που βρίσκονται επί μιας πολυκατοικίας επί της οδού Ελ. Βενιζέλου 92 στα Χανιά. Ότι έκτοτε ενεργούσαν σε αυτές όλες τις πράξεις νομής και κατοχής, που αρμόζουν στη φύση και τον προορισμό τους, δηλαδή μεριμνούσαν για την επισκευή και τη συντήρησή τους, επιμελήθηκαν την πώλησή τους σε τρίτους αγοραστές κτλ. Ότι απέκτησαν κατά τα ως άνω την κυριότητα των ανωτέρω οριζόντιων ιδιοκτησιών με έκτακτη χρησικτησία, αλλά στο αρμόδιο Κτηματολογικό Γραφείο Χανίων, οι ως άνω οριζόντιες ιδιοκτησίες έχουν καταχωρηθεί εσφαλμένα στους εναγομένους και στα ποσοστά που αναφέρονται αναλυτικά στην αγωγή. Με βάση αυτό το ιστορικό οι ενάγοντες, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον και συγκεκριμένα προσβολή του δικαιώματος της συγκυριότητάς τους επί των επίδικων ακινήτων, ζητούν να αναγνωριστούν αποκλειστικοί κύριοι των ως άνω οριζόντιων ιδιοκτησιών κατά τα προαναφερόμενα ποσοστά εξ αδιαίρετου και να διορθωθεί η ανακριβής πρώτη κτηματολογική εγγραφή, ώστε να αναγραφούν οι ενάγοντες ως δικαιούχοι των προαναφερόμενων εγγραπτέων εμπραγμάτων δικαιωμάτων

5ο φύλλο της υπ' αριθμ. 3 /2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων (Τακτική Διαδικασία)

τους και τέλος να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στα δικαστικά τους έξοδα. Με τέτοιο περιεχόμενο και αίτημα, η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο εισάγεται στο Δικαστήριο αυτό για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 10, 11 αρ.1, 14 παρ.2, 29, 218 παρ.1 και 176 ΚΠολΔ, 6 παρ.2 και 17 παρ.4 του ν. 2664/1998). Είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1046 επ. ΑΚ, 6 παρ.2, 12 παρ.1 στοιχ.α', 13 παρ.2, 17 παρ.1 του ν. 2664/1998, 68 και 70 ΚΠολΔ. Πρέπει συνεπώς να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της: α) ασκήθηκε εμπρόθεσμα (εντός της δεκαετούς προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 6 παρ.2 του ν. 2664/1998), β) οι ενάγοντες προσκομίζουν το υπ' αριθμ. πρωτ. 1133/24-4-2012 πιστοποιητικό καταχώρισης εγγραπτέας πράξης του Προϊσταμένου του Κτηματολογικού Γραφείου Χανίων, από το οποίο προκύπτει ότι η αγωγή καταχωρήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στα οικεία κτηματολογικά φύλλα των επίδικων ακινήτων (άρθρο 220 ΚΠολΔ, σε συνδ. με 12 παρ.1 στοιχ.ιβ του ν. 2664/1998). Εξάλλου, είναι παραδεκτή η συζήτηση της αγωγής, χωρίς να υφίσταται ανάγκη καταβολής δικαστικού ενσήμου, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, καθώς η διάταξη του άρθρου 70 ν. 3994/2011, που ορίζει ότι στο τέλος δικαστικού ενσήμου υπόκεινται και οι αναγνωριστικές αγωγές, που δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις του άρθρου 21 ν. 4055/12, είναι μη εφαρμοστέα, επειδή έρχεται σε ευθεία αντίθεση τόσο με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, όσο και με το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ. Επιπλέον, κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα

γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της επιτρέπεται ομολογία. Πρέπει συνεπώς η αγωγή να γίνει δεκτή και ως κατ' ουσίαν βάσιμη, κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα στο διατακτικό, αφού λόγω της ερμηδικίας των εναγομένων οι πραγματικοί ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφο της θεωρούνται ομολογημένοι (άρθρο 271 παρ.3 όπως ισχύει, σε συνδυασμό με 352 παρ.1 ΚΠολΔ, βλ. Β. Βαθρακοκόιλη, ΕρμΚΠολΔ, τόμος Θ', έκδ.2011, άρθρο 2 Τέλος, για την περίπτωση που οι εναγόμενοι ασκήσουν ανακοπή ερμηδικίας, πρέπει να οριστεί το νόμιμο παράβολο (άρθρα 501, 502 παρ.1 και 505 παρ.2 ΚΠολΔ), ενώ τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων θα επιβληθούν σε βάρος των εναγομένων, λόγω της ήττας τους (άρθρα 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην των εναγομένων.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερμηδικίας σε διακόσια (200) ευρώ για κάθε εναγόμενο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ το δικαίωμα της συγκυριότητας των εναγόντων, κατά ποσοστό 4/24 εξ αδιαίρετου ως προς τον καθένα από τους τρεις πρώτους ενάγοντες και κατά ποσοστό 5/24 εξ αδιαίρετου τάρτο και πέμπτο ενάγοντα, επί των παρακάτω αναφερόμενων τριών ιδιοκτησιών, οι οποίες έχουν λάβει ΚΑΕΚ: 50 150 36 01003/0/5, 50 150 36 01003/0/4 και 50 150 36 01 003/0/25 και οι οποίες βρίσκονται επί μιας πολυκατοικίας επί της οδού Ελ. Βενιζέλου 92, ήτοι: Α)Του με στοιχεία Κ-1 καταστήματος του ισογείου της οικοδομής αυτής, που φέρει ΚΑΕΚ 501503601003/0/5,

ώστε να αναγραφεί ότι συγκύριοι των ακινήτων αυτών είναι οι ενάγοντες, οι τρεις πρώτοι σε ποσοστό 4/24 εξ αδιαίρετου ο καθένας και ο τέταρτος και πέμπτος εκ των εναγόντων σε ποσοστό 6/24 εξ αδιαίρετου ο καθένας, δυνάμει έκτακτης χρησικτησίας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος των εναγομένων τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα Χανιά, στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 8-2-2013.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

